

Una família
i un planeta
en crisi

SE'NS

CREMA

Beata i Malena
Ernman
i Greta i Svante
Thunberg

LA

CASA

Columna

BEATA I MALENA ERNMAN,
GRETA I SVANTE THUNBERG

SE'NS CREMA
LA CASA

Una família
i un planeta en crisi

Traducció d'Ivette Miravitllas

TÍTOL ORIGINAL: SCENER UR HJÄRTAT
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2019

© MALENA ERNMAN, SVANTE THUNBERG, GRETA THUNBERG,
BEATA ERNMAN I BOKFÖRLAGET POLARIS, 2018
PER ACORD AMB POLITIKEN LITERARY AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: IVETTE MIRAVITLLAS, 2019

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2590-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 23.797-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya

**Departament
de Cultura**

EL POEMA DE WERNER ASPENSTRÖM PERTANY A L'OBRA *TY* (BONNIERS, 19930).

LA CITA DE STEFAN SUNDSTRÖM VA SER PUBLICADA

AL *DALA-DEMOKRATEN* (26 D'OCTUBRE DE 2017).

LA CITA DE LA PÀGINA 219 PROVÉ DE L'OBRA *FACTFULNESS* DE HANS ROSLING,

ANNA ROSLING RÖNNLUND I OLA ROSLING (NATUR & KULTUR, 2018)

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

I

DARRERE EL TELÓ

Aquesta podria ser la meva història. Quasi com si fos una autobiografia, si n'hagués volgut escriure una.

Però les autobiografies no m'interessen gaire.
Per a mi hi ha coses més importants.

Aquesta història l'hem escrit l'Svante i jo junts, amb les nostres filles, i tracta d'una crisi que va afectar la nostra família.

Tracta de la Greta i la Beata.

No obstant això, aquest és, sobretot, un relat sobre la crisi que ens envolta i ens afecta a tots. La que nosaltres, els éssers humans, hem creat amb la nostra manera de viure: allunyats de la sostenibilitat, aïllats de la natura a la qual tots pertanyem. Alguns l'anomenen *sobreconsum*, d'altres, *crisi climàtica*.

La majoria sembla creure que aquesta crisi té lloc en algun indret ben lluny d'aquí i encara ha de passar molt de temps perquè ens afecti.

Però això no és així.

I és que la crisi ja és aquí i passa al nostre voltant, tota l'estona, de moltes maneres diferents. Quan esmorzem, als passadissos de les escoles, als carrers, a les cases i als pisos. Als arbres que veus per la finestra, al vent que et despentina els cabells.

Algunes de les coses que vam decidir explicar l'Svante i jo amb les nostres filles, després de dubtar molt de temps, potser les hauríem hagut de deixar per a més endavant.

Quan haguéssim agafat més distància.

No per nosaltres, sinó per vosaltres.

Segur que aleshores haurien semblat més amables. Una mica més raonables.

Però no disposem d'aquest temps. Si volem tenir alguna opció, hem de començar ara a donar visibilitat a aquesta crisi.

Uns dies abans que aquest llibre es publicués, el mes d'agost de 2018, la nostra filla, Greta Thunberg, es va asseure davant el Parlament suec i va començar la seva vaga escolar pel clima; una vaga que avui encara continua, tant a la plaça de Mynttorget a Gamla Stan com a molts altres llocs arreu del món.

Des d'aquell dia han canviat moltes coses. Per a ella i per a la nostra família.

Alguns dies semblen un conte de fades.

Aquesta versió és un relat ampliat amb noves escenes de l'estiu de 2018 i de tot el que va tenir lloc quan la Greta va començar la seva vaga escolar.

MALENA ERNMAN, novembre de 2018

PS: Abans que aquest llibre es publicués per primera vegada vam explicar que els diners que hi poguéssim gua-

nyar serien destinats a Greenpeace, WWF, Lära med Djur, Fältbiologerna, Kung Över Livet, Naturskyddsföreningen, Barn i Behov och Djurens Rätt, tot això a través d'una fundació que hem creat.

I és així com ho fem fet.

Perquè la Greta i la Beata ho han decidit així.

ESCENA I

El darrer vespre a l'òpera

Aescena!
L'orquestra afina els instruments una darrera vegada i els llums s'abaixen a la sala. Soc al costat del director Jean-Christophe Spinosi, estem a punt de creuar la porta de l'escenari i col·locar-nos a les nostres posicions.

Aquest vespre tothom està content. És la darrera representació i demà podran tornar a casa, amb els seus. Continuar amb la propera feina. A casa, a França, Itàlia, Espanya. A casa, a Oslo i Copenhaguen. Continuar cap a Berlín, Londres i Nova York.

Les últimes representacions han tingut lloc com en un estat de trànsit.

Tots els que alguna vegada han treballat sobre un escenari deuen saber el que vull dir. De vegades es produeix com una mena de flux; una energia que creix en la interacció entre l'escenari i el públic i genera una reacció en cadena que es manté de representació en representació. De vespre en vespre. Sembla màgia. Màgia teatral i de l'òpera.

I ara ha arribat el moment de la darrera representació del *Xerxes* de Händel a la galeria d'art Artipelag, a l'arxipèlag d'Estocolm. És el 2 de novembre de 2014 i aquest vespre cantaré la meva darrera òpera a Suècia. Ningú no ho sap, però.

Avui faré l'últim espectacle d'òpera de la meva vida.

L'ambient és elèctric i tota la gent que hi ha rere l'escenari es desplaça i flota uns centímetres per sobre del terra de formigó quasi intacte de l'Artipelag.

També és un rodatge. Enregistrarem la representació amb vuit càmeres i un equip de producció a escala completa.

A través de la porta de l'escenari se sent el soroll de nou-centes persones callades com morts. El rei i la reina són allà. Tothom és allà.

Em moc amunt i avall. Intento respirar, però no puc. El cos se'm balanceja cap a l'esquerra tota l'estona i suo. Se m'adormen les mans. Les últimes set setmanes han estat un llarg malson i no hi ha descans enlloc. Enlloc la més petita calma. Em sento marejada, però al mateix temps lluny del mareig. Com en un atac de pànic prolongat.

Com si hagués corregut fins a xocar amb una paret de vidre i m'hagués quedat allà enganxada en caure a terra. Espero el soroll sord. Espero el dolor. Espero la sang, els ossos trencats i el so de l'ambulància.

Però no passa res de tot això. L'única cosa que veig és a mi mateixa suspesa davant la maleïda paret de vidre que continua allà i sense la més petita esquerda.

—No em trobo bé —explico.

—Seu. Vols una mica d'aigua?

El director i jo parlem francès.

De sobte les cames no m'aguanten. Caic. El Jean-Christophe m'agafa dels braços.

—No passa res —diu—. Mantenim la funció. Hauran d'esperar. Direm que és per culpa meva: soc francès, sempre fem tard.

Algú riu.

Tinc pressa per arribar a casa després de la funció. La meva filla petita, la Beata, fa nou anys demà i tinc milers de coses a fer allà, però ara soc on soc. Desmaiada als braços del director.

Típic.

Algú m'acarona amb compte el front. Tot es torna negre.